

به دست آوردن خواسته‌ها و نیازها بخشی از بقاست، اما کودکان خردسال غالباً نمی‌توانند نیازها و خواسته‌های خود را به آرامی یا با گفتن بیان کنند و یا توانایی آن را ندارند. کودکان هر چه بزرگتر می‌شوند یاد می‌گیرند عواطف خود را بهتر کنترل کنند و به شکل مثبتی با دیگران تعامل داشته باشند. اما کودکان خردسال تا زمانی که این مهارت‌ها را یاد نگرفته‌اند ممکن است در تلاش برای ابراز خواسته‌هایشان پرخاشگری کنند.

زدن، لگد زدن، گاز گرفتن و چنگ زدن از کودکان شیرخوار بعید نیست. کودکان نوپا (۱-۳ ساله) ممکن است ناخواسته دیگران را بزنند، لگد بزنند، گاز بگیرند، چنگ بزنند، جیب بزنند، موی کسی را بکشند، نیشگون بگیرند، هل بدهند یا سرشان را به صورت دیگران بکوبند. کودکانی که در سنین قبل از دبستان قرار دارند (۳-۶ سال) ممکن است هر کدام از این کارها را انجام دهند و حتی مشت بزنند، آب دهان بریزند و داد بزنند. تهدید کردن، زورگویی و حمله کردن به دیگران نیز از آنها انتظار می‌رود. کودکانی که تجربه مهاجرت اجباری داشته‌اند ممکن است رفتاری به مراتب پرخاشگرانه‌تر داشته باشند.

پرخاشگری در کودکانی که تجربه مهاجرت اجباری داشته‌اند

چرا بعضی از کودکان خردسال پرخاشگرند؟

بعضی از کودکانی که مهاجرت اجباری را تجربه کرده‌اند ممکن است در اثر این تجربه دچار شوک روانی شده باشند. شما و کودکان ممکن است شاهد این بوده باشید که عزیزانتان مورد پرخاشگری، خشونت یا صدمات دیگری قرار بگیرند. با اینکه تمام تلاش خود را برای محافظت از فرزندتان کرده‌اید، اما شاید در شرایط خطرناکی قرار گرفته باشید که در روحیه فرزندتان تأثیر گذاشته است. تجاربی مانند این می‌تواند منجر به رفتارهای زیر شود:

- شبیه‌سازی اتفاقات دلخراش و خشونت‌آمیز برای دیگران یا عروسک‌ها؛
- دعوا کردن برای بقا (باور به اینکه زندگی او در خطر است)؛
- ترس شدید نسبت به از دست دادن پدر یا مادر در صورت جدا شدن از آنها و سپس زدن پدر یا مادر هنگام بازگشت؛
- زدن، گاز گرفتن، لگد زدن یا مشت زدن به پرستار در زمان جدا شدن از پدر یا مادر؛
- خود را به زمین انداختن (خود را به «مردن» زدن) و سپس حمله کردن پس از نزدیک شدن دیگران؛
- پرخوری، انباشتن غذا و یازدن و هل دادن دیگران برای به دست آوردن غذا؛
- آسیب زدن به خود.

دلایل زیادی برای پرخاشگری در کودکان وجود دارد.

- کودکان فکر می‌کنند با پرخاشگری می‌توانند سریع به خواسته‌ها یا نیازهایشان برسند.
- کودکان با پرخاشگری احساس قدرت می‌کنند. آنها دوست دارند واکنشی را که ایجاد کرده‌اند ببینند.
- فقط دارند کنترل نفس یاد می‌گیرند. آنها نمی‌توانند صبر کنند یا دلیل مسائل را بفهمند و راه دیگری برای کنترل عواطف یا برآورده کردن نیازهای خود بلد نیستند.
- کودکان احساسات قوی‌ای دارند و نمی‌توانند آن را کنترل کنند یا درباره آن با شما حرف بزنند (عصبانی شدن، مستأصل شدن و عصبی شدن).
- آنها به توجه نیاز دارند.
- کودکان همان رفتاری را تقلید می‌کنند که برادر یا خواهر بزرگترشان انجام داده است.
- کودکان نوپا گاهی از بافت پوست بدن کسی خوششان می‌آید و آن را گاز می‌گیرند یا موهای کسی را دوست دارند و آن را می‌کشند.